

Hatalommal hirdetni Krisztust

David Wilkerson July 3, 2006

Szolgálatunk sok konferenciát tartott pásztorok számára, de céltudatosan soha sem tanítottam arról, hogy ?k miként prédikáljanak. A saját prédikálásommal is elég sokat küszködök, nemhogy még másokat is tanítsak arra, hogy hogyan kell prédikálni.

Nagyon jól emlékszem arra, hogy ötven-évnvi prédikálásom során volt amikor saját lelkemet is áthatotta és felzaklatta az amit prédikáltam. Éreztem, hogy beszédem, az üzenet szellemi hatalommal jött. Kétség kívül az Úr tapintata volt rajta.

Szintén emlékszem arra is, amikor beszédem az Úr speciális kenete nélkül hangzott el. A „shofár” hangja nem volt hallható, nem érintette meg a hallgatóság lelkének mélyét, egyszóval hiányzott bel?le a szellemi hatalom. Ilyen alkalommal, az üzenet csak felvilágosítást adott nem volt meggy?z? és megítél?.

Amint vissza emlékszem bizonyos üzenetekre, tudom a szívemben, hogy a szenvedély szent tüze hiányzott bel?lük.

Az ilyen alkalmakkor lelkem száraz és üres volt, és prédikációm csak egy másik üzenet volt. Az ilyen esetekben tudtam, hogy egy olyan id?szakon mentem át, amikor az Úr levette a kenetét rólam.

A szentlélek nem vette el a szószékemet, de elvette a szellemi hatalmamat. Azok a napok borzalmasak voltak számomra, ugyanakkor mélyen a szívemben tudtam, hogy miért változott meg a prédikálásom, hogy miért nem érintette meg a hallgatóságot. Isten vissza tartja szellemi hatalmát minden szolgájától, akivel valami vitája van.

A tény az, hogy a szívemben olyan b?nök lakoztak, amelyekkel még nem álltam szemben, és amiket nem is tudtam elképzelni, hogy el tudnék követni. Ezeket a b?nököt másokban ugyan Felismertem, magamban azonban nem akartam elismerni.

Jól tudjuk, hogy a mai id?kben szellemi hatalommal való prédikálásra van szükség. Nem jobb beszél? képességr?l, tanultabb exponálásról vagy még nem is nagyobb jelenésr?l beszélek. Ténylegesen, amir?l beszélek azt nem is merném „jó prédikálásnak” nevezni. Miért?

A szellemi hatalom jelentése Pál apostol szerint amint írja 2 Kor. 4: 2-ben; : „nem hamisítjuk meg Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten el?tt.”

Amikor ilyen féle prédikálást hallunk, akkor a lelkünk túl józan ahhoz, hogy megbíráljuk az üzenetet, vajon jó volt vagy nem, vagy ahhoz, hogy megdicsérjük a lelkészt. Pedig az egyetlen válasz inkább az lenne, hogy alázattal térdre borulnánk az Úr jelenléte el?tt.

Az ilyen prédikáció túlhaladja egyszer? érzelmeinket, és szembe állít lelkiismeretünkkel Isten jelenlétében. A következmény az, hogy Isten el?tt állunk és gondolataink, tetteink meg nyílnak el?tte.

Pál így ír arról a szolgáról, akire ilyen Isteni hatalom száll: „Lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését.” (2 Kor. 4: 2)

Az ilyen szolga Jézussal volt bezárkózva és kinyitotta szívét a Szent Szellem munkálkodására. Pál szerint az ilyen szolga állandó imája:

„Uram mutasd ki b?nös hajlamaimat, szentségtelen törekedéseimet, tisztességtelenségeimet, és manipulálásomat! Ne enged, hogy prédikáljak, bármilyen rejtett magatartással is a szívemben!”

A Szent Szellem tisztán beszélt hozzám ezzel kapcsolatban, „Egy árat kell fizetned azért, hogy szellemi felhatalmazással beszélhess.” Különösen azt sugallta:

„Dávid, te meg lettél tisztítva a vérrel az Új Testamentum szerint és megváltott fiam vagy. De ha olyan hatalommal akarsz rendelkezni - amely az emberi szíveket érinti- meg kell engedned, hogy szembe állítsalak a szívedben azokkal a dolgokkal, amelyek szellemi hatalmad hátráltatják.”

Szeretném megosztani veletek, hogy miként foglalkozik az Úr velem az ilyen esetekben.

1. Isten megkérdezi: „Elfogadod a legalacsonyabb helyet az asztalnál? Elfogadod, hogy ne az asztal f?nél ülj?”

A Lukács 14-ik fejezetében Jézus meghívást kapott az egyik f? farizeus házához. Több elismert farizeus is részt vett ezen a vacsorán. Ezek mind a törvény megtartásával foglalkoztak.

Amikor a háziúr kezdte leültetni a vendégeket, akkor hirtelen mindenki sürg?sen az asztal f?nél próbált leülni. A szentírás azt mondja, hogy Jézus látta mindezt, „észrevevé, mimódon válogatják a f? helyeket” (Lukács 14:7) A büszkeség szégyen nélküli megnyilvánulását látta, és a mély szükségét az elismerésre.

Amikor Jézus is leült az asztalhoz, így utasította rendre a vallásos vezet?ket; „Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a f? helyre, mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az.. És eljövén az, aki mint téged, mint azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor elj? az, aki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dics?séged lesz azok el?tt, akik veled együtt ülnek, Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Lukács 14: 7-11) Jézus egy minden korszakban megtalálható, speciális vallásos emberr?l beszélt.

Krisztus szavai az összes követ?ikhez szól, mégis a farizeus házában egy különös típusú vezet?r?l beszélt: aki „szereti a piacokon való köszöntéseket és a gyülekezetekben az els? ülést és a lakomákon a f?helyeket...és színb?l hosszan imádkoznak.” (Lukács 20: 46-47)

Röviden, Jézus azokról az emberekr?l beszél, akik elismerés céljából végeznek jó munkát. Az ilyenek szeretnek kit?nni és állandóan trombitálják tetteiket.

Fiammal, Gary-vel való utazásaimban, láttunk ilyen „trombita” fújókat. Némely pásztor konferencián, amiket nemzetközileg tartottunk, néha egyesek jöttek hozzánk körülvéve követ?ikkel és dicsekedve tetteikr?l:

„Az egyik legnagyobb gyülekezetnek a pásztorja vagyok az egész országban. 20,000 tagunk van, és a TV-ben is ott vagyunk. Gyülekezeteket kezdünk alapítani mindenhol a nemzetünkben és világszerte. Emberek sokasága tért meg mi általunk.”

Gyakran annyira el vannak telve magukkal, hogy elfelejtik még a bemutatkozást is. Olyan pásztorokkal is találkozunk, akikben egy másfajta szellem van.

Amikor ilyenekkel találkozunk, örömmel telt szívvel üdvözljük egymást. Ezek a pásztorok ismeretlenül ülnek a hallgatóságban, nincsenek körülvéve követ?ikkel, nem adnak egy hosszú listát tetteikr?l, de Jézus látható a szemükben.

Talákoztunk egy ilyen emberrel és kérdeztük, „Pásztor vagy?” „Igen” válaszolt. „Hol?” „Különböz? felel?sségeim vannak.”

Kés?bb hallottuk, „Dávid Testvér, ismeri azt az embert?” ? egy püspök és több országban 6 millió hív?ért felel?s. Az egyik legelismertebb pásztor a világnak ebben a részében.”

Ennek az embernek egy óriási szolgálata van, és magas tiszteletben tartják, mégis megtanulta, hogy a legalacsonyabb helyet válassza.

Az utóbbi hetekben képtelen vagyok elfelejteni Jézus szavait: „Foglald el a legalacsonyabb helyet a házban.”

Miről beszél Jézus igazából amikor ezt mondja? Mint egy pásztor, nagyon komolyan veszem az Úr szavait. Ebben meghív minden pásztor, evangélistát, tanítót és másokat, hogy „jöjjenek magasabbra”, az igazi tisztelet helyére. Mi ez a tisztelet, amire meghív minket?

Ez nem más, mint a szellemi felhatalmazás helye, amely szükséges az emberi szíveket körülvevő kemény falak áthatolására. Ez az a felkentség, mely képes megszakítani az emberi észre és az elvakult lelkekre vetett fátylat. Igen; a magasabbra való hívás az, hogy Isten érintésének teljességébe lépünk be. Egy gazdagabb közelségre való meghívás hogy, mint az Úr „szája.” meggyőződéssel beszélhessünk. Viszont a tény az, hogy amíg a saját munkánkkal dicsekedünk, - az én munkámmal, az én szolgálattal majdnem minden beszélgetés alkalmával – addig nincs lehetőség igazi hatalommal telt prédikálásra. Megrendültem, amikor nem rég saját magamat hallottam különféle dolgokat mondani bemutatkozásom alkalmából. Szavaimban felismertem egy rejtett szükségét, hogy tiszteletben tartsanak. Nem választottam a legalacsonyabb helyet.

Hiszem, hogy ez az üzenet különösen nehéz a pásztorok számára, de valójában mégis Isten minden gyermekéhez szól. Jézus szavai itt magába foglalják a legnehezebb munkát, amire valaha is hívtak minket. Ez pedig az, hogy tanuljunk meg másokra hallgatni, és ne próbáljunk túltenni rajtuk. Mindannyian hivatottak vagyunk Krisztus evangéliumának hirdetésére, de alázatosság nélkül minden szavunk „leesik a földre”.

Engedjétek meg, hogy egy személyes példával magyarázzam meg ezt! Évekkel ezelőtt egy pásztori ebéden New Yorkban az egyik vezető pásztor azzal kezdett dicsekedni, hogy egy híres, gazdag ember jár az együlekezetükbe. Amint hallgattam ezt közbeszóltam, „Igen, ez az ember többször bejön a mi gyülekezetünkbe is.”

Később nagyon elszégyelltem magam. Szellememben megtörve kértem az Urat, „Oh Uram, mikor fogom megtanulni, hogy ne dicsekedjek és hogy bezárjam a számat?”

A szellemi felhatalmazás azoknak adatik meg, akik beismerik, hogy az irigység és a féltékenység magva él bennük.

Az irigység és a féltékenység magva mindenkiben megvan. A kérdés az, hogy ki fogja ezt elismerni?

Egy szent puritán prédikátor, Thomas Manton mondta az emberi hajlamosság az irigység és féltékenység iránt, „Mi Ádám bűnével születünk, isszuk azt anyánk tejével.” mint lényünk valami mély része.

Ezek a bűn magvai tartanak bennünket vissza attól, hogy örüljünk mások áldásain és szolgálati munkálkodásán. Persze az eredmény az, hogy egy áthatolhatatlan fal képződik testvéreink és magunk között: „Búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt?” (Példabeszédek 27: 4)

Jakab hozzá teszi, „Ha pedig keserű irigység és civódás van a szívetekben, ne dicsekedjétek, és ne hazudjatok az igazság ellen.” (Jakab 3: 14)

Mint Krisztus evangéliumának küldöttje, egyszeresen nem tarthatok féltékenységet, és irigységet senki ellen. Jakab tisztán kijelenti, hogy ez hátráltatni fogja az embert a szellemi hatalommal való prédikálásban és a tanításban, mert az igazság elleni hazugságban élek.

Tiszta magyarázat erre az, hogy a féltékenység és irigység bűne olyan, mint a keserű méreg, és most azért írok erről, mert a Szent Szellem megmutatta hogy milyen átkos gonosz ez a bűn az Úr szemében. Ha ezt megtartjuk magunkban, nemcsak a szellemi felhatalmazásunkat veszítjük el, hanem ráadásul még ördögi tevékenységeknek is megnyitjuk a szívünket.

Saul király mutatja a legtisztább példát erre a Szent Írásban.

1 Sámuel 18-ik fejezetében, amint Dávid győzelmesen tér vissza az egyik filiszteusok elleni csatából és Saul király mellett lovagol be Jeruzsálembe, az asszonyok Dávid győzelméről táncolva énekelnek, „Megverte Saul az ezerét és Dávid az ötezerét.”

Saul ezen megsértődve ezt gondolja, „Dávidnak tízezret tulajdonítanak és nekem csak ezret, így hát már csak a királyság hiányzik néki.” (18: 8)

Sault azonnal elemészttette a féltékenység és az irigység szelleme. A következő versben látjuk és olvashatjuk ennek a rá gyakorolt halálos hatását, „Saul attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is.” (18: 9)

Egész éjjel önsajnálatban forrongott és duzzogott. Gondolta, „Mindent feladtam, hogy ezt a népet szolgáljam, most pedig ellenem fordulnak, és Dávidot tisztelik és dicsőítik. Énekekkel magasztalják azt, aki a szolgálóm, míg engem észre sem vesznek.”

Tragikusan ezután, „még inkább félni kezdett Dávidtól, és Saul ellensége lett Dávidnak teljes életében.” (18: 29)
A féltékenység Sault teljesen megcsalta.

Igazság szerint nem volt fontos, hogy a nép Dávidot tisztelte és hogy az ő nevét kiáltotta. Isten Szelleme és kenete még mindig Saulon volt, Izrael még mindig szerette őt. Igen, Isten szerette Sault és az Úr ígérete, hogy majd ráalapszik az örök királyi ház, még mindig helyben volt.

Ha Saul megalázta volna magát az Úr előtt megtérve, és felismerve az ellenség ravasz támadását lelkében, belátta volna saját irigységét, és azt gyökerestől kirántotta volna szívéből - Isten tisztelte volna felkent szolgáját. Saul lett volna Izrael első szintén leghatalmasabb királya, és az igazság az, hogy Dávid hűséges kapitánya örömmel megerősítette volna Saul királyi birodalmát katonai ügyességével.

De Saul nem volt képes megalázni magát, inkább a féltékenység mérge új magasságokra emelkedett benne, és ami a következő napon történt vele, félelemmel kell, hogy töltsön el minket is.

„Másnap pedig megszállta a Sault az Istentől küldött gonosz lélek és prófétálni kezdte a maga házában, Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként szokta és a dárda Saul kezében vala. És elhajtá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. És félni kezdte Saul Dávidtól. Mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozték.” (18: 10-12)

Minden gyülekezet, kicsi vagy nagy megérdemli, hogy ott Isten Igéje hatalommal prédikáltassék, de az nem fog addig megtörténni, amíg a szívünkben lévő romlott hajlamokkal el nem számolunk Isten előtt.
Szövetségben Isten adta nekünk az Új Testamentumot, így sohasem késő, hogy megragadjuk ezt a természetfeletti hatalmat.

Istennek mindannyiunkra szüksége van ezekben az utolsó időkben, és minden nemzetnek szüksége van felszentelt vagy egyszerre szolgálókra, akik igazi szellemi felkenetésben haladnak előre. Egyszeren mondván Krisztust muszáj szellemi felhatalmazással prédikálni, és az üzenet, amit át kell adnunk, nem nehéz vagy komplikált.

Bevallom nektek, hogy én magam még nem léptem be ebbe a szellemi hatalomba, de Isten az ő szeretetében és kegyelmében, megértette velem, mit kell tennem ahhoz, hogy ezt egy állandóan növekedő mértékben kaphassam meg.

Húsz évvel ezelőtt álltam a Broadway és 42 utca sarkán, imádkozva, hogy Isten létesítsen egy gyülekezetet itt a világ keresztútján. Times Square Church akkor, azon a sarkon született meg és minden évben visszatérek, oda hogy az Úrral beszéljek.

A múlt hónapban, közel a hetvenötödik születésnapomhoz, vissza mentem ugyanarra a sarokra, ahol évekket ezelőtt álltam, és most arra kértem az Urat, „Mit tegyek a hátra maradt éveimben, tetszésed szerint? Mire özpontosítsam a figyelmemet?”

A felelet pedig, „Húzódj közelebb hozzám és Én is közelebb húzódok hozzád.” Ez minden.

És most ez mindennek felett a legfontosabb számomra. Sok időt töltök az Úrral és meg vagyok győződve arról, hogy ezekben, az intim időkben fogja feltárni szívét és felfedni azt, ami az én szívemben van.

Egy igen mély értelemben, a közelhúzóadás feladata, hiszem, hogy mindannyiunk számára fontos:

Minden keresztény számára ez azt jelenti, hogy ne szűnjünk meg imádkozni...soha ne lassuljunk ebben...tegyünk félre időt az Úrral való együttlétre. Igenis, tegyük ezt életünk legfontosabb munkálkodásává!

Hiszem, hogy ha elfogadjuk ezt a szót, Isten h?ségesen megtisztít bennünket Szent Szelleme által mindattól, ami Krisztus ellenes bennünk, és az ? szellemi felkenetését ki fogja önteni szolgáira, amely által igéje hatalommal lesz hirdetve.

Dics?ség az ? Szent Nevének!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1396/>